

MỞ ĐẦU

Đứng đó, hớp một ngụm khí lạnh đến gai người, cậu bé người Cro-Magnon⁽¹⁾ ấy đang nghĩ về cuộc săn sắp bắt đầu. Cậu đã phải năn nỉ không biết bao lần, cuối cùng mới được người lớn cho phép dự phần. Cậu đang hào hứng lắm, quyết tâm săn bằng được con mồi.

“Oa...!”

Khi cậu đứng trên đỉnh vách đá dựng đứng, khung cảnh thiên nhiên ngoạn mục trải rộng trước mắt.

Làn sương dày đặc bao phủ dãy núi, dòng sông băng mênh mông trốn vào lòng đá. Gió lạnh cuốn theo bụi tuyết mịn màng. Mỗi khi nhắm mắt, cậu dường như nghe thấy dòng sông đang rít réo ngay dưới chân mình. Tiếng lá kim xào xạc lẫn trong tiếng gió hú vọng.

(1) Người hiện đại châu Âu sơ khai, phân bố ở châu Âu và Bắc Phi trong thời đại đồ đá cũ.

Có lẽ cậu hiểu sự tồn tại của mình nhỏ bé biết bao trước thiên nhiên rộng lớn.

Đúng lúc đó.

Những âm sắc rục rờ chợt vang trong không gian tĩnh lặng.

Một cánh chim vút qua mặt cậu.

“Thiên nga...!”

Hóa ra đó là tiếng kêu của thiên nga trắng.

Đàn thiên nga thong dong bơi trên mặt hồ gần đó. Hai con thiên nga trao nhau những âm sắc đẹp đẽ, vỗ cánh như nháy múa.

“Đẹp quá...”

Giọng hát hay đến mức không thể diễn tả nổi, cậu đứng đó, im lặng lắng nghe, niềm hân hoan dâng tràn trong lòng.

Thốt nhiên, bầy thiên nga ngược lên bầu trời rồi vội vã cất cánh bay đi. Có lẽ chúng cảm nhận được sự hiện diện của thiên địch, phải chăng một loài ăn thịt sắp xuất hiện? Cậu vội nắm chặt chiếc rìu đá đeo trên thắt lưng.

Nhưng đâu thấy bóng dáng loài động vật nào khác? Cậu chưa kịp nghĩ thêm gì, khí quyển bắt đầu rung chuyển.

“Á!”

Một quả cầu lửa khổng lồ có cái “đuôi” dài chọc xuyên tầng mây dày đặc, vụt qua phía trên đầu cậu.

Gió tạt mạnh đến mức cậu không thở nổi. Ánh sáng chói lòa.

Quả cầu lửa rơi sâu trong rừng. Không ai còn bụng dạ nào mà săn bắt nữa. Một quả cầu lửa vừa từ trên trời rơi xuống. Cậu bám theo đoàn người lớn đang âm ỉ bàn tán về sự việc bất thường. Dường như họ cho đó là điềm xui xẻo và phải đến tận nơi tìm hiểu.

Vật thể hình thù kì dị chưa ai từng thấy nằm rải rác, vạc những vết cháy xém ngang thân cây rừng. Một người bạo dạn chậm chậm tiến lên, thận trọng dùng ngọn giáo kiêu hãnh của mình chọc chọc vật thể đó.

Như thể phản ứng đòn công kích, bề mặt vật thể nhấp nháy ẩn hiện những hoa văn kì lạ. Lúc đó, cậu bé bỗng như nghe thấy tiếng thiên nga lãnh lót.

Bỗng, ánh sáng chói lóa bùng ra từ vật thể. Như thể thứ gì đó sắp nhảy xổ ra. Ai nấy hoảng hốt, quăng cả giáo, bỏ chạy tán loạn.

“A... a... a...!”

Cậu bé choáng váng khi thấy hiện tượng kì lạ ấy.

Thật đáng sợ! Nhưng cậu không thể rời mắt. Và rồi cậu sững sờ khi nghe thấy âm thanh bí ẩn vật thể phát ra.

Vật thể từ từ hé nở tựa một đóa hoa, hé lộ bí mật vô song, bộc bạch những điều nó giữ kín trong lòng mình với cậu.

Một em bé nhỏ xíu say ngủ yên bình.

Em bé trông thật an tĩnh, không màng đến sự kinh ngạc của cậu. Nằm nép như lá bùa hộ mệnh bên cạnh em là một cây sáo khắc hoa văn xinh đẹp.

“Các nhạc sư cùng rô bốt ngồi quây quần, tấu lên một khúc nhạc tuyệt vời. Bay lượn xung quanh là những cánh bướm nhạc lấp lánh, và thế giới tràn ngập ánh sáng.”

Trích sách tranh *Năm vị nhạc sư*

CHƯƠNG 1

Cô bé bí ẩn

Tiếng sáo réo rắt vọng ra từ phòng nhạc của trường tiểu học, ngay trước kì nghỉ hè.

Chân dung rất nhiều nhạc sĩ treo ngay ngắn trên tường. Những gương mặt lầy lùng mà người người nhớ mặt rõ tên ấy dường như đang lắng nghe với biểu cảm kì cục.

Cậu bé Nobita đeo kính cận thâm than, chắc cậu không “làm thân” nổi với cây sáo rồi.

Nobi Nobita là một cậu học sinh lớp năm vô cùng bình thường.

No~♪

Chỉ là cậu hơi không thích thổi sáo mà thôi.

Đột nhiên, có cậu bạn phá ra cười khi nghe tiếng sáo của Nobita.

“HA! U GOA HA HA HA HA! Nobita, cậu kêu rống gì thế hả!”

Cậu chàng Goda Takeshi thân hình to béo hay được các bạn gọi thân mật là Jaian.

“Làm tớ cười bể bụng bây giờ! Hừ!”

Cậu nhóc Honekawa Suneo ngồi cạnh Jaian thì ôm bụng cười sặc sụa.

Hai cậu bạn này rất hay chế giễu khuyết điểm của Nobita.

Chẳng hiểu sao mà thành ra cả lớp cùng cười lăn cười bò.

“Các em trật tự nào!” Cô giáo dạy nhạc Hattori vỗ tay nhắc. “Bạn trình diễn có nét riêng đấy chứ. Nhân đây, cô đố cả lớp, nhạc cụ nào lâu đời nhất thế giới?”

Ngay cả Dekisugi Hidetoshi thông minh nhất lớp cũng bối rối trước câu hỏi bất ngờ.

“Um... Là gì nhỉ...?”

“Chắc không phải dương cầm...”

Người nói câu này là cô bé Minamoto Shizuka đang học chơi dương cầm. Cô bé thích vĩ cầm hơn, nhưng không biết vì sao mà người lớn trong nhà quyết ý bắt cô bé tập dương cầm.

Trong khi các học sinh nhao nhao nêu tên đủ loại nhạc cụ: “*Castanet*⁽¹⁾!”, “Chắc là ghi ta?” hay “Không phải khẩu cầm à?” thì cô giáo dán lên bảng đen một tấm ảnh.

“Đó là cây sáo làm bằng xương thiên nga được khai quật ở nước Đức, có niên đại khoảng bốn mươi ngàn năm. Ta có thể xem tận mắt hiện vật trưng bày tại bảo tàng Ueno.”

Trong ảnh là một thứ trông giống cây sáo dọc được chế tác từ xương rồng.

“Chiếc sáo các em đang chơi ngày nay là hậu duệ của nó.”

“Là sáo á?”

“Bốn mươi ngàn năm ư?”

Trong khi cả lớp thắc mắc không biết cây sáo cổ xưa đó thổi ra âm thanh thế nào thì Nobita – học sinh duy nhất hôm nay loay hoay không chơi nổi sáo – buồn thiu buồn thiu.

Cho dù cây sáo có lịch sử lâu đời hay lãng mạn đến đâu, cậu vẫn không cảm thấy mình có thể hòa hợp với nó. Tiếng chuông cuối cùng cũng vang, báo hiệu buổi học nhạc dài đằng đẵng kết thúc.

(1) Đàn thường dùng để đệm cho ca hát và nhảy múa, gồm hai mảnh hình vỏ sò bằng gỗ mun hoặc gỗ gụ.

“Mình nghỉ nha. Các em hãy luyện tập thật chăm chỉ để chuẩn bị cho buổi hòa nhạc mùa thu nhé.”

Nobita cúi đầu, liếc nhìn bạn bè vui vẻ chào cô Hattori. Cậu tự hỏi tại sao trường học lại sinh ra cái môn âm nhạc cơ chứ?

“Chuyện cô kể về cây sáo thiên nga lãng mạn thật!”

Shizuka mơ màng nói khi đi cùng đường từ trường về nhà với Nobita.

Hộp đựng sáo lộ ra khỏi cặp sách hai đứa đang khoác trên vai.

“Ừ... Nhưng mà tớ...”

Nobita đang định nói rằng cậu không thích chơi sáo thì...

Po~Pi~♪

Cậu nghe thấy tiếng sáo yếu ớt vọng từ phía sau.

“Ồi chà, tớ chịu thôi! Dù tớ có cố thổi thật chán thì cũng không thể thổi ra được mở nốt nhạc lạc quẻ đến thế!”

Hóa ra Suneo cố tình thổi sáo thật chán để giễu Nobita.

“Nói về mấy tiếng sáo dở ẹc đó...”

Jaian đi bên cạnh cười toe toét với Nobita.

“Đó là nốt No mềm mại và vô tư của riêng Nobita mà!”

Suneo dùng sáo của mình vẽ kí tự *No* để trêu chọc Nobita.

“Goaaa, ha ha ha ha!”

“Tớ không giỏi thổi sáo thôi! Món ấy luyện tập một chút thì ai chẳng chơi được!”

“Ai chẳng chơi được á?” Jaian và Suneo trêu tiếp sau khi khựng lại chút trước thái độ cáu kỉnh của Nobita. “Nobita cũng chơi được à?”

“Á à! Nếu vậy, tớ sẽ thổi *Hatopoppo*⁽¹⁾ bằng tai cho các cậu xem!”

“Thổi bằng tai á...?”

Khi Nobita nhét hai cây sáo vào hai lỗ tai và “thổi”, chuyện kì lạ xảy ra: lũ bồ câu tụ lại đông đặc.

Đó là hình ảnh Jaian, Suneo và Shizuka tưởng tượng ra.

“Phì... khặc khặc khặc!”

“Chuyện hoang đường ghê!”

Nobita phát cáu khi thấy ba bạn lắc vai và ép mạnh sáo vào má cậu.

(1) Bài đồng dao dành cho trẻ mẫu giáo, lời của Kume Higashi, nhạc của Rentaro Taki.